

Poština plačana v gotovini.

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

**Štev. 5.
29. letnik
1933. maj 8.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejúje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) Cena za skúpen naslov letno 12 Din — na posameznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo še brezplačno »Marikin ogrčaček«. Za naročnike se služi letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava M. Lista: Črensovci, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Dar i

Na »Dom sv. Frančiška« v Črensovcih so v Din darivali sledeći: Hajdinjak Lena, Odranci, prosi zdravje po sv. Antoni i sv. Maloj Cvetki 10; Krampač Marija, G. Bistrica 10; Kolarič Kata, Trnje, poslala iz Francije 50; Horvat Marika, Veržej 10; Ferenčak Verona, Odranci 3; Ftičar Kata, Hotiza, v zahvalo za sprejete dobrote 10; Horvat Marija, Aux Blates v Franciji 28; † Tkalec Ana, Trnje, naj se duša reši trpljenja, 10; † žerdin Martina, dovica, Črensovci, prosi za zdravje i srečno smrt, 10; N. N. 5. — Oča sirot, povrni vsem v obilnosti. — Odbor.

V namene tretjeredniške skúpšćine sv. Frančiška Asiškoga v Črensovcih so darivali leta 1932 v Din sledeći: Brezovica: Tibaut Ana 2, Fotivec Orša 1, Sebar Orša 1. — Tretji red Hotiza: 23, Brezovica i Turnišće 15.50, D. Bistrica 88.50, Renkovci 30, Gomilica 30, žižki 212, G. Bistrica 75, Srednja Bistrica 37, Turnišće 30, Črensovci 75.50, Trnje 80, G. Bistrica 35, D. Bistrica 30, Brezovica 12, Sr. Bistrica 10, Trnje 44, Nedelica 5, žižki 59.50, Črensovci 97.50, Hotiza 22.50. — Na hoštije: Salaj Bara, Črensovci 10; Zver Kata, Črensovci 10; Smolko Marija, D. Bistrica 2.50; Kolenko Jožef, D. Bistrica 10; Krampač Aga, Francija 10; Cigan Jožef, Črensovci 10; bratovščina živoga R. Venca, žižki, 20 Din. — Na krúh sv. Antona: Kerec Mihál i žena z Villiersa v Franciji 54, Cigan Matjaš, žižki 10; Krampač Aga, Francija 10. — Skúпно 1210 Din 50 p. Stroški: Leta 1931 več izdano 48.98, knige družbe sv. Mohora 20, na hoštije za 1. 1931 100, za 1. 1932 376, 2 Bogoljuba 36, 3 Glasniki 45, 2 Odmeva i Zamorčka z kalendari 50, Duhovni vestnik 28, 5 Kat. misijonov 60, 2 Mis. kalendara 8, serafinski kalendar 12, poštnina od mohorskih knjig 2, potnina gospodom frančiškanom pri slovesnosti 700 letnice sv. Antona 250, potnina pri kongresi za g. tajnika Kat. Akcije 100, sirotam za krúh 74 Din. — Skúпно 1209.98 Din. — Čistoga ostalo za leto 1933 Din 0.52.

Bog povrni z globokim pokornim dühom sv. Oče Frančiška vsaki najmenši dar. Voditeo 3. reda sv. Frančiška.

Sveťa Terezija Deteta Jezušã

»Velika milost je, če že po zajtraj ne čütimo poguma in moči, da bi se vadili v kreposti. Te je najbolši čas, da nastavimo sekiro drevi in koren (Mt 9, 19). Včasih je jako težko gojiti male kreposti. Ali Gospod nikoli ne odpove prve milosti, ki nam je potrebna.

Pri vsakoj priliki je svojo ničnost bole spoznavala. Misliła si je: »Ka bi začela, ka bi postala, če bi se zanašala na svojo moč?« — Jezuš se je ponižao i njej razodeo, naj se s svojov slabostjov ponaša. To je velika milost. Spoznavajoč svojo slabost, se neščemo več müditi pri sebi i se ogledavati. Zato se pašči zavüpní pogled k Lüblenci. Terezija priznava: »Velike reči mi je včino On, ki je mogočen. A najveksi čüdež je te, da mi je ožario spoznanje moje ničnosti i popolne nezmožnosti za vse dobro.«

»Kda sem živela v sveti, sem se zajtra domislila radosti i bridkosti, ki mi jih prinese den. Če sem znala, da me čakajo neprijetnosti, sem žalostna vstala. V Karmeli se mi godi naopak. V misli na težave i trpljenje toliko bole veselo i odločno vstanem, vedoč, da mi nüdijo prilike, s šterimi Jezuší dokažem svojo lübezen. Nato polübirn sveto razzpelo, ga rahlo položim na blazino, kje leži medtem kda se napravljam, i vzdehnem: »O moj Jezuš! Zadosta si delao v svojem 33 letnom življenji. Zdaj sem jaz na vrsti, da se bojüjem i trpim.«

Če so telovne moči sveže, če je düša prosta — gda piše veter gorečnosti — premagüvanje nej tak težko. Terezika pa je bila nežna i betežnata. Dühovno nebo je bilo zagrnjeno i zemske tolažbe nej poznala. Al preizküšnje nejso porazile njenoga zavüpanja in zarobile njenoga düha. S skalnov trdnov voljov jih je premagala.

Spoznanje smilene bože lübezni je v njej rodilo tisto popolno lübezen, s šterov se ogne strah. Djala je: »Mali ne bodo sojeni; — za düšo, ki se božoj lübezni izroči v žrtev, ne more biti sodbe. Bog njoj najmre povrne svojo lastno lübezen, ki je plamtela v njenoj düši z neizraznim rajskim blaženstvom.«

Zveličar je pravo: »V hiši mojega Oče je vnogo prebivališč.« Terezika sklepa: »Takših za junaške düše, za mučence i püščavnike, pa tüdi za deco. Čeprav moramo biti jako čistí, prle kak stopimo pred trikrat svetoga Boga, vem, da je Bog tüdi neskončno pravičen. I pravičnost, ki neštere düše navdaja s trepetom, je zame vir veselja i zavüpanja. Biti pravičen se ne pravi, biti strog do dužnikov, temveč tüdi priznati dobre namene i poplačati krepost. Od bože pravičnosti prav toliko pričaküjem, kak

od božega smilenja. Ar je Bog pravičen, je tudi smilen i milostiven, potrpliv i smilen. Tudi ne vrednim deli vedno obilnih milosti. Kak se oča smili svoje dece, tak se smiljuje Bog onih, ki se ga bojijo. Ve pozna, kak krhka stvar smo. (P. 102, 8. 13.)

»Velika milost je, če že po zajtrej ne čütimo poguma i moči, da bi se vadili v kreposti. Te je najbolši čas, ka nastavimo sekiro drevi na koren. (Mt 3, 19.) Včasih je jako težko gojiti male kreposti. Ali Gospod nikoli ne odpove prve milosti, ki nam je potrebna.«

MARIJIN LIST

XXIX. letnik

Štev. 5.

Maj 1933.

Spomin na dvajsetipetletnico Marijinoga Lista

Pesmarski zbor

Leta 1919. gda je divjao v Slov. Krajini kruti boljševezem i je za dobo par mesecov zatro tüdi naš lepi Marijin List, se je porodo živ Marijin List mesto štampanoga, porodo se je pesmarski zbor. Te pesmarski zbor je vodo vrednik Marijinoga Lista. Pri njem so se zbirale goreče düše, včile i popevale lepe Marijine pesmi i po popevanji v gorečih molitvaj zračale dobroj Materi Mariji milo Slovensko Krajino i celo sv. Mater Cerkev, da bi jo čuvala i branila, da bi njej spravila versko slobošćino. To zbiranje je trpelo več mesecov, dokeč boljševiška oblast ne nastopila z takšim preganjanjom, štero je onemogoćilo nadaljno zbiranje pesmarov. Vse kotrige pesmarskoga zbora so bile goreče ljubitelice svojega slovenskoga naroda i njemi želele slobošćino. Te kotrige pod vodstvom Klekl Jožefa, vp. plebanoša so bile sledeće: **Iz Črenšovec:** Cigan Lena, Ritos Treza, Halas Bara, Salaj Verona, Salaj Kristina, Žižek Verona, Horvat Kata, Halas Ana, Salaj Bara, Žižek Kata, Cigan Jožef, Horvat Jožef, Plej Jožef, Žižek Karol. K tem so sledka še pristopili: Koštric M., Čurić Aga, Kocet Albina, Čurić Roza, Halas Aga, Antolin Kornel, Šebjanić Jožef. **Iz Žižkov:** Lebar Verona, Cigan Terezija, Horvat Kata, Koštric Kata, Cigan Verona, Koštric Matjaš, Tibaut Martin, Cigan Matjaš. K tem so pristopili sledkar: Žerdin Martin i Fujs Kazimir. **Iz Trnja:** Pozderek Kata, Lipiç Treza, Horvat Treza, Jerebic Marija, Stanko Marija, Jerebic Treza, Horvat Tona, Horvat Kata, Kolarić Treza, Stanko Mihal, Horvat Štefan Glavačov, Horvat Marko, Kolarić Martin; sledkar so še pristopili: Stanko Ivan, Krampač Kata, Sobočan Liza i Krampač Treza.

Te zbor je spevao štiriglasno i je bio prvi štiroglasni zbor v črensovskoj cerkvi. Većkrat je nastopo v cerkvi, prvič pri cerkvenom obiski mil. pišpeka gr. Mikeš Janoša i je do skuz geno poslušalce. Gda smo obhajali 25 letnico Marijinoga Lista i je ob širiteljskoj slavnosti zdajšnji pevski zbor tak lepo spevao v cerkvi i na uredništvu M. Lista pod vodstvom g. Lütar Štefana,

šolskoga upravitela i kantora, se je slavnosti vdeležo tudi prvi pevski zbor, zbor Marijinoga Lista, kak ga vidimo tu na sliki. Neso že vsi gor. Dosta jih fali. Ki si v tujini služijo kruh, ki so zavolo družinskih razmer ločeni bili od nas, več jih pa že pokriva čarna zemla, ar so se povrnoli v naroče tistoj dobroj nebeskoj materi, šteroj na čast so tak požrtvuvalno spevali njene sladke pesmi. Gda se toga dogodka spominamo, prosimo dobro Mater Marijo, naj nas podpira, da bode celo naše življenje lepa Marijina pesem, štero naj večno nadalujemo pri njej, zlatoj mami.

Prvi pesmaraki zbor, ki ga je vodo l. 1919. vrednik M. Lista i ki dopunjen je pod vodstvom g. Luter Stefana krasno spevao ob 25 letnici Marijinoga Lista.

Najvekši kinč katoličanov

Kyrie eleison — Gospod, vsmili se!

Kak tühinci i izgnanci se čütimo na zemli. Naša pesem v izgnanstvi je »Kyrie eleison, Gospod, vsmili se!« Adami v paradizomi je ne trbelo spevati »Kyrie« i v nebésaj tüdi ne bomo več tak spevali; tam bo samo veselje — vesela aleluja. Dokeč pa prebivamo v tom skuznom doli na zemli, moramo začnoti vsako mešo s poniznim »Kyrie«.

Kda dühovnik zmoli vstopno pesem (introitus) na listnoj strani, ide na sredino i z dvorjenikom pravi trikrat zandrügim: Kyrie eleison; trikrat: Christe eleison i pali trikrat: Kyrie, eleison.

Kyrie eleison, Christe eleison so grčke reči i pomenijo slovenski: Gospod, vsmili se, Kristuš, vsmili se! Té proseči glas se že v sv. pismi nahaja; tak sta Kristuša zvala dva slepca: **Gospod, vsmili se naj, sin Davidov!**

Pitao bi lahko što, kak je vendar prišeo »Kyrie« v sv. mešo. Najprle je bio v Rimi grčki jezik cerkveni jezik i od toga časa se je té proseči glas med ljudstvom vdomačo. Tak da so Kyrie (čiravno grčko reč) obdržali i ga sledkar vpelali v latinski jezik. Kyrie so sprva ne spevali v začetki meše, nego med prošecijov pred mešov. — Znati moramo, da so kristjani v Rimi meli negda pred mešov prošecijo od edne cerkvi, gde so se zbirali, k štacijonskoj cerkvi. V toj štacijonskoj cerkvi se je vršila boža služba. Na poti med prošecijov so spevali litanije Vsej svecov i Kyrie. Sledkar so prošecijo opüstili, a Kyrie so ne šteli izpüstiti, zato so ga spevali v začetki meše po vstopnoj pesmi. Najprle je ne bilo določeno, kelkokrat naj Kyrie zaspevlejo. Papa Gregor Veliki (†604), od šterij mam mešno knigo, so pa vmes med Kyrie postavili »Christe, eleison« i določili, naj se po trikrat moli.

Od toga časa je Kyrie prošnja na sveto Trojstvo. Prvi trije Kyrie se nanašajo na Boga Oča, trikraten Christe eleison na Boga Sina i naslednji Kyrie na Boga Svetoga Düha. Trikrat zezavamo: Gospod, vsmili se, Kristus, vsmili se, da bi bili bole gvišno poslühnjeni.

Ka pa pomeni prav za prav Kyrie med drügimi mešnimi molitvami? Pri vstopnih molitvaj smo očistili našo düšo od zamazkov, nato smo se znajšli pred dverami najsvetejšega nebeskoga Oče. Pred dverami klonkamo s devetkratnim zvanjom »Vsmili se nas!« Liki uboga siromaška deca stojimo tam i ponizno klonkamo, da bi se nas vsmilo hišni gospodar — Oča, Sin i Sveti Düh i nam odpro dveri.

Premislimo vendar, kakše veliko darilo ga prosimo: najvišje na zemli — Kristuša samoga v sv. Evharistiji kak daritev i jestvino, ki jo pri obhajili primemo v srce. Zato mora naša molitev iz srca priti.

Kyrie je liki advent (= čas, gda čakamo Kristušov prihod). Če svetimo v vsakoj meši božič i vüzem, te je Kyrie hrepeneči adventni glas Cerkve: **Rosite, nebesa, pravičnoga**; v vsakom Kyrie prosimo za nas same, ar je v duši ešče vnogo neodrešenoga i vnogo poganskoga; prosimo za vnoge neodrešene lüdi, ki so ešče v smrtnoj senci nevere i poganstva, naj pride tüdi za nje advent i po adventi božič — sam Kristuš. Kyrie naj v nas spuni prevnoge prošnje, žele i čüstva. V rečaj: Vsmili se nas, Gospod — je zapopadeno vse naše hrepennje iz našega zemelskoga robstva i neodrešenoga bitja — v bože králestvo.

Gloria — Slava

Kyrie je bio advent, gloria pa je božič. Jezero let pred Kristušom je človečanstvo zvalo odrešitela: »Rosite, nebesa, pravičnoga!« Vendar je nebo ne odgovorila. Zdaj, gda je Zveličiteo prišeo na zemlo, zdaj je za adventom včasi božič i to ne samo v cerkvenom leti, nego tüdi pri meši. Kajti, vsaka meša je tüdi mali božič. Na božič je boži Sin liki malo detece na zemlo prišeo, od bože Matere je bio v plenice poviti i v jasli položeni. Spodobno se zgodi pri sv. meši. Boži Sin pride pod vidnov podobov krüha i vina dol k nam; platneni prtíč lahko primerjamo plenicom, oltar pa z jaslami. V Betlehemi je bio večni, neskončni Sin jokače detece, zdaj je skriti pod podobov krüha i vina. — Vidimo teda, da mata božič i sv. meša vnogo sküpnoga i zato je razumlivo, da v meši pride za Kyrie, za adventom — božična pesem Gloria in excelsis. Poznamo jo, to pesem, ki so jo angeli spevali pri Jezušovoj zibelki na polanaj Betlehema: **Dika Bogi na visini i na zemli mir lüdem, ki so Bogi povoli.**

Ka so vendar šteli angelje s tem povedati? Naznanili so namen Kristušovoga vtelovljenja. On je na zemlo prišeo i postao človek, stopo je na križ v dvojnem pogledi. Obrvim je šteo Oči po poprijetom grehi oropano čast nazaj dati. Obdrüгим je prineseo lüdem pomirenje z Bogom — mir. Teda je čast boža i mir lüdem bio cio vsega njegovoga odrešenja. To je tüdi cio Cerkve i naš cio i tüdi cio sv. meše. Slüžbo božo opravlamo zato, da damo Bogi dužno čast i da si pridobimo mir, to je odpüščenje grehov. Skratka, da si zasiguramo milost za odrešenje.

Poglednite, dragi kršćeniki, takše je jedro te lepe molitvi. Cerkev je angeosko pesem podugšala i zdaj se etak glasi:

Dika Bogi na visini i na zemli mir ljudem, ki so Bogi po voli. — **I. Čast Bogi Oči:** Hválimo te. Dičimo te. Molimo te. Poveljučujemo te. Zahvalujemo se zavolo tvoje velke slave. Gospod Bog, nebeski krao, Bog, vsemogočni Oča. — **II. Mir od Boga-Sina:** Gospod, jedinorojeni Sin, Jezuš Kristuš. Gospod Bog, Agnjec boži, Sin Océ. Ki odjémleš grehe sveta, vsmili se nas. Ki odjémleš grehe sveta, sprejmi našo prošnjo. Ki sediš na Očinoj desnici, vsmili se nas. Vej edino ti si Sveti, edino ti, Gospod. Edino ti Najvišiši, Jezuš Kristuš. — **III. Sveti Düh:** S Svetim Dühom v slavi Boga Oče. Amen.

Vidimo, da ma hvalospev 3 dele. Prvi del je slavitev i zednim hvala Bogi Oči: **Zahvalujemo se ti zavolo tvoje velke slave.**

Drügi del je namenjeni na božega Sina i je ne več hvalospev, nego prošnja za mir. Reč mir se tü ne spregovori, znamo pa, da pomeni odrešenje, za štero prosimo Sina. Zovemo ga poleg drügij častnij naslovov »Agnjec božji«. Tak ga je Ivan Krstiteo zvao: »Glejte, Agnjec boži, ki odjémle grehe sveta.« Ja, On je istinski vüzenski Agnjec, ki odjemle grehe sveta i nam deli mir.

Sčista kratko se nákonci imenuje i počasti Sveti Düh. Ves hvalospev je poklonitev i počastitev svetoga Trojstva.

Mariji na čast!

Se pesmice glasijo
po poli naokrog,
šmarnice dišijo,
cvetja pun je log.

Že pomlad vesela
prišla je med nas,
radost nas objela,
smejé se nam obraz.

Pa že tü je maj,
mesec prekrasni.
Posvečen bo naj
Devici prejasni.

Tebi, Marija,
dam misli i želje,
naj düša mi sija
tebi v veselje!

Pot h katoličanskoj Materi cerkvi

Marija — Mati Boga Jezušā Kristušā!

Prišeo je najlepši mesec maj — posvečeni nebeskoj kralici Mariji. Vroče molitvi posebno te mesec kipijo gor nad zvezde k Materi našoj — k Materi Boga samoga! Predragi častivei Marijini, kak srečni smo mi, ki mamō takšo mater v nebesaj. Njena največša žela je, ka se ne bi pogilbo nieden človek. Ve je pa njeni Sin pretrpo tak grozno smrt za vse lūdi, za vsakoga človeka, za tebe, tvoje brate, sestre, za tvojo mater, oča, za vse, vse. Materina žela je, da bi mi vsi vživali pri Njoj i njenom Sini večno blaženstvo. A to veliko srečo si moramo zaslužiti v tom zemelskom življenji, s tem, da spunimo volo Boga. A to je žmetno; za lepo i pošteno življenje trbej milosti, a to si moremo sprostiti.

Zato smo srečni, ka mamō tak mogočno priprošnjico v nebesaj. Njoj se posebno v tom meseci zročimo i jo prosimo za milost lepoga i čistoga življenja. Prosimo jo stanovitno za vdanost v božo volo. Zakaj? Zato, ka je ona, Marija, v istini **Mati Boga samoga!** Zato je njena moč tak velka.

Molimo pa tudi za tiste, šteri šče ne poznajo nebeske Matere ali jo pa neščejo poznati. Kak žalostno je že življenje brez zemelske matere, a kak šče brez nebeske.

Zdaj pa poslušajte od ednoga spreobrnjenja. V francoskom mestu Lille (Lil) je bilo leta 1895 zborūvanje katoličanov. Na tom zborūvanji je gučao tudi eden katoličanski duhovnik. Etak je pripovidavao:

Deleč od toga kraja (Lille-a) je živelā edna protestanska družina. Dece je bilo v toj družini preci. Najmlajši dečak, bio je šest let star, je ednok čūo, kak je eden katoličan molo Zdravo Marijo. Kda je večer prišeo domo, je tudi on zmolo to kratko Marijino molitev, kelko si je zapomlo. Mati ga je skregala i i njemi prepovedala moliti to molitvico.

»Naj te reči nikdar več ne čūjem s tvojjj vūst!« se je mati zadrla nad njim. To je samo prazna vera katoličanov, ki majo Marijo za Boga. Marija je bila navadna ženska kak vsakša druga.«

Tak je mogeo mali dičak tiho biti. Sledkar ednok je pa dobo edno biblijo v roke. Čteo je ravno tisto mesto, gde evangelist Lūkač piše: »Zdrava, milosti puna, Gospod je s tebom, blagoslovljena si ti med ženami.«

»Zakaj«, se je obrno dečak na svojo mater, »zakaj praviš ti, da je to prazna vera, Marijo častiti? Sam Bog je poslao k njoj svojega angela i jo s tem visoko počesto. Sam Bog je

pravo po svojem angeli, da je Marija puna milosti i Gospod je z njov!«

Mati se je razčemerila, potegnola njemi knigo z rok i povedala jo čteti.

Sin je raseo. Več časa je minilo že po tistom, kak je ob prvim čuo moliti zdravo Marijo. Pa jo je ne pozabo. Vsakši den jo je zmolo. Tüdi biblijo je čteo večkrat. Našeo je mesto, gde se čte: »Glej, blagrovani me bodo odzdaj vsi rodovi« (Lk 1, 48). Zdaj njemi je bilo jasno. Samo eden od obeh more meti prav: ali evangelium ali pa protestantizem (lüteranstvo).

Neki den so se pogüčavali v domačoj družini od Marije. Mati je pravila: »Marija je bila ženska, kak vsaka druga. Sin — bio je te že petnajst let star — se je več ne mogeo vzdržati i je pun navdušenja pravo:

»Ne, ne, tak je ne, tak nemre biti! Sveta Devica je več kak kakša navadna ženska. Od Boga poslani angel jo je pozdravo z rečmi: **puna milosti**. Ona je **mati Ježušova**, zato je **mati Boga**. Vi, mati, ščete ogrditi najvekšo in najbolje zvišeno bože stvorenje? Kak to, mati, ednok pravite, ka vam je sv. pismo fundament vaše vere. Drügoč pa pravite, ka je to prazna vera, ka sv. pismo tak jasno nazveščava. Ali ne čtete v sv. pismi to, ka je Marija povzdignjena nad vse delo božih rok. Či ščemo biti v istini evangeličani, te moramo meti za istino tüdi te reči, štere nam pripovidavlejo od Marije!«

Mati je vsa začüdena zakričala: »Ti si ja že katoličan!«

In v istini, tak je končao dühovnik svoj govor na tistom zborüvanji katoličanov, tisti dečko je bio v kratkom časi sprejet v katoličansko vero. Dnes je že dühovnik in te dühovnik sam jaz, ki sem vam povedao to zgodbo spreobrnenja.

Tak je najšeo po Mariji te dečko pravo Cerkev i postao šče dühovnik.

Najlepša molitev: Sv. čislo

»Kl je od mrtvih vstano«

Jezuš Kristuš, naš Bog i naše vse! S svojov božanskov močjov si premagao smrt, njene močne, za vse drüge lüdi nepremaglive vezi si pretrgao. Pokazao si s tem, ka si istinsko pravi Bog i zavolo toga tüdi tvoji navuki boži.

Prosimo te zato, zgledni se na nas! Tüdi nas držijo i okoljavljajo zanke smrtnih grehov. Braniti se moramo proti tvojim sovražnikom naše düše. Naše telo s svojim slabim nagne njom, svet okoli nas, ki šče iz naših src iztrgati vero, i šatan, ki šče naše düše pogübiti — to so naši trojni sovražniki.

Daj nam, o lübi Jezus, potrebno milost i pomoč, ka te so-
vražnike premagamo i ka bomo tüdi mi mogli vstanoti v krat-
kom iz zank smrtnih grehov i z prenovljenimi i pomlajenimi dü-
šami iti tebi proti!

Za jezuite

Izjava sarajevskoga nadškofa dr. Ivana Šarića. — Ponatis iz
hrvaške »Nedelje« št. 10, str. 8.

»V Narodnoj sküpsčini v Beogradi je nekši Oton Gavrilović
s svojimi pristaši predložo zakonski predlog, naj se Družbi Je-
zušovoj (Societas Jesu) prepove delüvati v kraljevini Jugosla-
viji. Proti tomi predlogi protestiram i mislim, da se mi najod-
ločnejše predrüzijo vsi dobri katoličani. Svoj protest i to izjavo
za jezuite dokazüjem z zgodovinskimi dejstvi, ki nam najbole
pokažejo, kaj je nam Družba Jezušova. Ona nam je edna izmed
najvekših svetinj i ne püstim, da bi se štošteč dotekno naših
svetinj. Da je Družba Jezušova naša velka katoličanska sveti-
nja, nam pokažejo sledeča zgodovinska dejstva.

Zgodovinsko dejstvo je, da vsi oni, ki sovražijo katoličan-
sko Cerkev, sovražijo i preganjajo tüdi Jezuite. ar ravno Jezu-
iti vsepovsedi kažejo popuno vdanost i podložnost svetoj katoli-
čanskoj Cerkvi i njenomi poglavari svetomi Oči papi.

Zgodovinsko dejstvo je, da so vsi rimski pape, od Pavla III.,
ki je potrdo i odobrio ustanovo (red) sv. Ignacija Lojolskoga,
pa do dnešnjega papa Pija XI. najveksi braniteli i poglavari
Družbe Jezušove. Za rimskoga pape Pavla III. so bili jezuiti
rodna njiva, ki je vsakši den prinašala najlepši sad. Pij IV.
pravi v ednom svojem pismi, ki ga je pisao casari Maksimiljani:
»Od jezuitov zato telko lažejo, ar so njim nevoščeni za njuva
dobra dela, štera delajo. Jezuiti pa postanejo po teh lažnih gu-
čaj vsikdar bole slavni.« Pij V. je želo, da bi šli jezuiti na vse
kraje sveta. Gregor XIII. je hvalo vučenost i zgliedno življenje
jezuitov i jim je po celoj Evropi zidao zavode.

Njegovomi nasledniki Siksti V. so jezuiti najbolše sredstvo
za povzdigo vere i pobožnosti med ljudmi. Benedikt XIV. pravi,
da so jezuiti najlepša dišava Kristušova i hvali njihov red, nji-
hovo gorečnost i vučenost. I gda so se posvetnjaki, zapelani po
Voltaireovoj (čti: Volterjevov. To je bio slavni francuski pisa-
teo i vučenjak, ki je pa na Boga nika nej dao. Op. prev.) mod-
rosti, zdignoli nad jezuite, jih je Klement XIII. krepko brano:
»Mi povemo pred Bogom i pred celim svetom, da je Družba
Jezušova ne samo nedužna, nego tüdi pobožna i koristna z vse-

mi svojimi ustanovami. Vse, ka se proti njej guči, je laž i ogri-
zavanje.«

Papa Klement XIV. je toti razpüsto Družbo Jezušovo, pa
je s skuznatimi očmi povedao: »Compulsus feci! Compulsus
feci!« — »Prisilili so me!« I te je Rusija s papovim znanjom
sprejela i vzela pod obrambo Družbo Jezušovo. Celi svet se je
te zdigno za jezuite. Pij VII. je znova naastavo po celom sveti
jezuite. Od tistoga časa skažüjejo vsi pape Družbi Jezušovoj
vsikdar vse svoje zavüpanje. Zdajšnji papa Pij XI. je naziva
»radost i krona Cerkvi«.

Dejstvo je, da so za jezuite bili vsi možje, ki so se odlikü-
vali po modrosti i svetosti: sv. Filin Nerij, sv. Karol Boromejski,
sv. Janoš od Boga, sv. Tomaž Villanova, sv. Frančišek Saleški,
sv. Vincenc Pavelski, sv. Alfonz Lievori i drügi velki svetniki
i škofje so visiko cenili jezuite. Omenjeni zakonski predlog
pravi, da je bio škof Strossmayer nasprotnik jezuitov. Mi vsi
znamo, da je Strossmayeri v kakšem posebnom pismi dostakrat
vuišla kakša nenpremišlena reč. Tüdi jaz mam takša pisma od
Strossmayera. V svoji poslanici na je škof Strossmayer vsik-
dar te reči nobitao i priseao, kak tüdi jezuitje, svetomi Oči
popuno vernost i vdanost. Meni je, ka lahko s prisegov notrdim,
ednok škof Strossmayer pravo, naj ga po njegovoj smrti branim
pred vsemi sovražniki, ki bi njemi kaj podtikali ali izrablali
kakšo njegovo nepremišleno reč, štero je komi med štirim i očmi
povedao. To sam vsikdar delao i to delam tüdi zda, da poka-
žem na leni Strossmayerov spomin, ki bi gotovo tüdi dnes ob-
sodo vsakši zakonski predlog proti jezuitom.

Dejstvo je, da je na Francoskom Samnais jako hvalo je-
zuite, dokeč je bio veren, gda na je začno delati proti Cerkvi,
je začno pisati grde snise proti jezuitom. Ravno tak Gioberti
v Italiji: Gda se je ločo od Cerkve, se je včasi ločo tüdi od
jezuitov. Veliki diplomat i politik Schöl je v »Cours d' histoire
des Etats euronêens« (zv. 44, str. 71) napisao: »Vsi tisti, ki so
šteli oslabiti oblast Cerkvi, so gledali na to, da ločijo Cerkev od
njene vojske (Družbe Jezušove), ki je v službi panovega pre-
stola. Ja, to je ravno tak kak: »Vničimo nesramnico!« (Te reči
je povedao Voltaire. Op. prev.) i »Doli z jezuiti!« Oboje je geslo
slobodnozidarov.«

Dejstvo je tüdi, da ma Francija jako dosta jezuitov i da
jih je štela meti na bojišči v Afriki, na Krimi i v Italiji. Tüdi
Anglija lepo skrbi za jezuite v svoji koloniji, da ne gučimo od
Združenih držav. Tu so jezuiti najbolje razširjeni. Protestan-
towska vlada podpira njihove šole i zavode. Pa poglednimo fran-
coski informacijski list »Vita Ecclesiae« (Življenje Cerkve), ki

piše: Jezuiti v Zedinjeni državaj majo dnes 13 univerz (vseučilišč) i 13 kolegijov (Collège der Arts Libéraux). V njihovi visiki šolaj se je včilo v 1930-31 leti 14.743 dijakov. V kolegijih i na univerzaj pa 45.382. Vsega vküper tega 65.125 dijakov. Univerza Družbe Jezušove v Newyorki je mela leta 1930-31 na raznih fakultetaj do 10.000 dijakov. Več kak univerze v Oksfordi i Cambridgei vküper. Jezuitska univerza v S. Louisi je mogla 1930 zavrnuti 1600 dijakov, ki so se šteli vpisati na medicino, ar je zavolo pomenjkanja prostora mogla sprejeti samo 400. List »Vita Ecclesiae« pravi dale: Družba Jezušova ma v Zedinjeni državaj 6 provinc s (pred 2 leti) 1847 dühovniki, 1992 bogoslovci, 480 bratov laikov (nedühovnikov), vküper 4229 jezuitov. Vsa ta dejstva iz slobodnih Zedinjenih držav najbolje kričijo proti zakonskomi predlogi v beograjskoj Narodnoj skupščini.

Nadale je dejstvo, da če ravno framasoni od jezuitov vsepovsedi telko lažejo, oni itak vživajo med narodom največše poštüvanje. Na njihovi šolaj se včijo tüdi drügoverci. Na njuve misijone i predge narod najraj ide. Po celom Hrvačkom i Slovenskom so jezuiti od naroda poštüvani i prilübleni. Poštüjejo jih muslimani i pravoslavni, ki so gda prišli z jezuiti vküp. Tüdi oblast je poštüje, za to mam dokaze.

Tüdi to je dejstvo: Eden musliman je na prošnjo svoje žene dao svojega sina v jezuitsko gimnazijo v Travnik (Bosna). Ednok je te oča pitao svojega sina: »Kaj te jezuiti včijo?« Sin je do skuz geno svojega očo, mojega prijatela g. Rasima, z odgovorom: »Včijo me tebe lübiti i poštüvati.«

Živo dejstvo je tüdi to: Če ščemo ohraniti domovino krepko, je potrebno dvoje: pokornost, ki bojno odpravi, i povratek k Bogi, ki je zmagovalec. I to bole kak drügi včijo ravno jezuiti, ki živejo Bogi v popunoi vbodavnosti i požrtvävalnosti. To je njim, gospod Oton Gavrančić i pristaši, nej v sramoto, nego na veliko čast i diko!

Po teh zgodovinski dejstvaj i zavolo celoga našega naroda vzdignem tü svoj glas za jezuite v imeni celoga katoličanskoga naroda. Osvedočen sem, da se mi pridrüži vsakši, šteromi je za mir i red našega naroda v tom žmetnom vremeni. V imeni vseh dobrih katoličanov trdim, da smo srečni, če mam med nami red, kak je Družba Jezušova, ki jo sovražniki katoličanske Cerkvi najbolje napadajo, ki jo pa ravno za toga volo tisti lüdje, ki vidijo malo naprej i ki majo dobro volo, najbolje poštüjejo.«

V Sarajevi, na svetek Stolice sv. Petra u Ant. 22. II. 1933.

Dr. Ivan Šarić,
nadškof i metropolit vrhbosanski.

Dr. Andrej Karlin

lavantinski knezoškof i apoštolski administrator Slov. Krajine.

Dne 6. aprila toga leta se je ob 5. vöri zajtra tužno oglaso veliki zvon mariborske stolnice. Do 7. vöre je neprestanoma žalostno spevao. Zvedili smo: našega Nadpastera nega več med živimi. Dr. Andrej Karlin, 57. lavantinski püšpek, štrti, ki je meo prestolico v Maribori, je dne 5. aprila ob pol 11. vöri večer vmro. Vnožice so prihajale škropit krotkoga i pobožnoga pokojnoga vladiko, ki je ležao mrtev v kapeli škofijske palače. — Sprevod se je vršo dne 10. aprila. Narod je prišeo od vseh krajov, da vzeme slovo od svojega püšpeka. Ob 8. vöri so prenesli v procesiji pokoj. püšpeka v cerkev, nato so bile do 10. vöre latinske molitvi. Ob 10. vöri se je služila sv. meša, ki jo je opravo apostolski nuncij Hermenegild Pellegrinetti. Pokopni govor je meo ljubljanski püšpek dr. Rožman. Nato so bile mrtvečke molitvi, ki jih je opravilo 5 püšpekov: nuncij Pellegrinetti, zagrebški nadpüšpek dr. Bauer, püšpeki: dr. Pawlikovsky iz Gradca, dr. Srebrnič z otoka Krka, dr. Rožman iz Ljubljane. Navzoči so šče bili mariborski pomožni püšpek dr. Tomažič, šče 3 drugi dostojanstveniki v püšpekovom oblačili, okoli 200 dühovnikov i redovnikov, 70 bogoslovcov i vnožine vernoga ljudstva. Opoudne se je začno sprevod na cintor, kde so pokojnoga položili v grobnico v kapeli. — Molimo i spominjajmo se svojega püšpeka, ki so prvi iz Maribora vladali našoj krajini i ljubili pa preporečali lepi naš Marijin List.

Najsvetejše oltarsko svestvo i mi

V tihoti smo se zbrali ob mraki v cerkvi. Bilo je to v četrtek, dne 6. aprila 1933. Po misli vučenjakov je naimre te den preteklo 1900 let od onoga velikoga četrta, kda je Kristuš nastavo svestvo sv. obhajila, kda se je prvokrat obhajala sv. meša. Presünoti nas mora ta veliki dogodek, nesmimo samo tak iti mimo njega. V sv. pismi prečtimo, kak se je to godilo. Ne samo z vüstmi, nego s srcom prečtimo, premišlavlimo od toga, posebno v tom svetom leti. Bole lübiamo najsvetejše oltarsko Svestvo: Premišlavlejmo od Jezüša v hoštiji!

Bog je nekaj tak visikoga, lepoga i svetoga, da naša slaba pamet toga nemre zarazmiti. A najvišise, ka je v Bogi, to znamo: je lübezen. Neizmerna lübezen Boga-Stvarnika do človeka, ki je njegova stvar. Znamo, da je boža lübezen tak velka, da je poslao na svet svojega Sina, da bi nas pripelao k Oči, od šteroga nas je odvrnola peklenska kača. Bog je trpo i se vsega darüvao za nas. Šče več. Njegova lübezen je bila tak močna, da je šteo vsikdar prebivati sredi med nami. Zato je nastavo Svestvo lübezni, da v podobi krüha prebiva med nami.

Srečni lüdje! Sredi naše vesi ali fare prebiva večni Bog, ki nas je stvoro i odrešo. Ali morete razmiti, ka se to pravi? Vsemogočni Bog se je iz lübezni do nas tak ponižao, da je prišeo prebivat v sredo naše siromaščine.

Pa te pravili: vej pa to itak znamo! Istino mate, ali pitajmo se: Ali pa tomi primerno ravnavamo svoje življenje? Bog je med nami, zaprti v tesnom tabernakli, zapüščen. Ali pa ga kda obiščemo, gda idemo mimo cerkvi? Mogoče samo vzememo klobük z glave i se pri tom niti prav ne zmislimo, zakaj smo ga dol vzeli? Al nas je pa znabiti cilo sram, ga dol vzeti, kak da bi bilo ponižanje i ne velka čast pozdraviti Najponiznejšega. Ali nam znabiti niti ne pride na miseo, da bi stopili za hip v cerkev i pozdravili Najvišišega krala, četüdi mamó čas i priliko? I če smo v cerkvi pred Njim, ali ne mislimo na drüge stvari? Kda smo pri deli, doma ali na njivaj, ali kaj mislimo na Boga, ki je takrekoč naš veščar, naš občinar?

Pravi katoličani hočemo biti, jeli? Zato pa moramo živeti z Bogom. To pa je ne tak žmetno, vej je Bog med nami. Lejko ga kdakoli obiščemo, iščemo tolažbe pri Njem. Med delom lejko mislimo na Njega. Če bomo ves den meli pred očmi, da je Bog sredi nas, ne bomo zablodili na pot greha i verske mlačnosti. Mesto, da bi grešno mislili, bomo raj mislili na Boga. Mesto, da bi drüge ogrizavali, se bomo raj pogovarjali z Bogom. — Ne je istina, da ne smemo biti veseli, če mislimo na Boga. Poštenoga

i veseloga človeka je tudi Bog veseli. Naše reči so lejko šalive, lejko se smejemo i zabavamo, vse naj bo samo brez greha i prepleteno z mislijov: vse naše delo, tudi zabava, naj bo Bogi v čast, ki je sredi med nami.

Katoličani bodimo, ki znamo, što prebiva med nami. Naše življenje naj ne bo takše, kak da bi Jezusa ne bilo med nami. Naopak! Vse naše življenje mora kazati, da znamo, kak velki kinč mamó med seov. Združitev i približavanje Bogi — to naj bo cio našega prizadevanja v krščanskoj popolnosti!

Apoštolski duh

(Od misijonstva.)

V težkih časaj žive katoličanska Cerkev. Vnožine lačnoga ljudstva iščejo falaček krüha, liki ne ga prosijo Boga. Bogataši ščejo samo svet vživati, za bože zapovedi se pa ne brigajo. Celi narodi se med seov sovražijo i ne poznajo krščanske lübezni. V srcaj vnogi katoličanov nega več krščanskoga düha, njihovo življenje je življenje modernih poganov. Kelko grehote, nevoščenosti, sovraštva, nečistosti vidimo sami! Znabiti nas zavolo toga v sreci spreleti strah: ka pa če se stavba katoličanske Cerkvi porüši v prah? Toga se nam ne trebe bojati! Istina je, ka neprijatelje napadajo Cerkev, kak je znabiti nikdar nejso, liki bodimo osvedočeni: nasa sv. Cerkev³ bo stala do konca sveta, kak je pravo njeni boži Ustanoviteo. Če se pri nas v Evropi ne bo obslüzavala najsvetejša daritev, se bo pa indri, ar če pri nas lüdje bežijo od Kristuša, pa telko bole indri hrepenejo po večnoj Istini. Cerkev poslüša glase po odrešenji. Šče je posühnoti, zato z gorečnostjov skrbi za misijonstvo. O tom velikom deli Cerkve, o misijonstvi malo pomislimo: najprle o misijonskom poslanstvi Cerkve, nato kak Cerkev misijonsko dužnost spunjavlje i slednjič, kak naj mi delamo za misijonstvo.

Boži Sin nam je odpro zgüblena nebesa. Prišeó je na svet, da bi zveličao vse lüdi. V svojoj neskončnoj lübavi šče, da bi vsi prišli v nebesa k nebeskomi Oči. Da bi pa na poti v nebesa ne zablodili, nam je zapüsto kažipot: svoj navuk. Ne ga je zapisao z ognjenimi črkami na nebesni svod, ne je zapovedao angelom, da bi ga oznanjali lüdem, kak so oznanjali njegovo rostvo. To zvišeno delo — razširjenje svojega navuka je naročo lüdem. Pozvavo je vučenike: »Ite i včite vse narode!« V te namen je postavó vidno družbo: Cerkev, ki naj njegov navuk čuva i ga ponese človečanstvi vseh vekov, da spožna, časti i pride k Njemi, ki je začetek i konec vsega. Da bi se očuvala edinost, je oznanüvanje svojega navuka zročó samo Materi Cerkvi. Ona

naj pošila blagovestnike po širnoj zemlji, ona naj prinaša ljudem boži mir i ona naj vodi misijonsko delovanje.

Katoličanska Cerkev Kristušovo naročilo verno spunjavlje. Že goreči apoštolje i vučeniki so oznanjali Kristuša po celem te znanom sveti. Nastale so lepe krščanske občine. Neprijatelje Kristušovi so preganjali i bičüvali njegovo skrivnostno telo, Cerkev, toda iz katakomb je zrasla v mogočno drevo. Kda so bile odkrite nove dežeje, že je Cerkev poslala ta oznanjüvilce. Vzgojila je jezere Kristušovih vojniov, ki so svoje delo med neverniki zapečatili z lastnov krviov. — Nego, v očigled vsemi trüdi Cerkve je na sveti šče milijarda ljudi, ki jim šče nej zasvetila svetlost večne Istine. Cerkev čaka teda še velikansko delo: pripelati k pravomi Bogi te nepregledne vnožine. Poglavar katoličanske Cerkve jasno vidi, kak je ravno denešnji čas velkoga pomena za misijonstvo. Versko življenje pri starih krščanskih narodaj peša, greh se grozno širi. Sveti oča se jako trüdi, da se poživi vera, da postanemo aktivni katoličani, to je: katoličani ne samo po imeni, nego v dejanji. Ravnotak se pa trüdi, da razširijo bože kralstvo na zemli, delajo za misijone. Poganski narodje so na razpotji: ali postanejo Kristušovi ali pa bodo šli po poti brezverstva. Bije se boj med Cerkvijov i šatanom, boj za to, ka je najvišje na zemli: za nemrtelne düše. Zato Cerkev jako dela za misijonstvo i prisrčno žeje, da bi se vsi katoličanski verniki zavedali važnosti misijonstva, da bi postali puni misijonskoga düha i da bi vsaki po svojoj moči delao za misijonstvo.

Tüdi nam ide glas i prošnja sv. oče. Kak naj delamo za misijonstvo? Tak, kak moremo. Ka nemremo napraviti, to Bog od nas ne terja. Če je eden siromak, misijonstva nemre podpirati z dari, s penezi. Toda, naj je šče tak siromaški, edno pa lejko včini vsaki: da moli. Ja, moliti za misijonstvo, za razširjenje božega kralstva na zemli, to je dužnost nas vseh. Da nam Bog da nadnaravne milosti, ga moremo za nje prositi. Kem vekša je milost, ki jo ščemo sprostiti, tem več je za njo potrebno moliti. Zato pa moramo za misijonsko delovanje dosta goreče moliti. Moliti moramo za moč misijonarov, ka do lejko misijonarili. Moliti moramo za novospreobrnjenje, da ostanejo verni Kristušovoj veri. Moliti moramo za pogane, da boža reč najde odziv v njihovih düšaj. Kristuš sam nas opomina k molitvi za misijone: »Žetev je velika, delavcov pa malo. Prosite zato Gospoda žetve, naj pošle delavcov na svojo žetev.« — Komi pa je Bog dao kaj več, kak za sebe potrebuje, pa za misijonstvo naj darüje kakši dar v penezaj. Če kaj v te namen darüje, ne bo zavolo toga trpo škode, liki naopak: Bog njemi bo blagoslovo

to, ka ma. Misijone lejko podpiramo tak tüdi, da naročimo misijonske liste, jih čtamo i po drugih lüdej zbüdimo zanimanje za to važno delo katoličanske Cerkve. — Največ pa za misijone napravi tisti, ki zapüsti dom, starše, domovino i odpotüje v delešnje dežele vroče Afrike, divje Amerike ali velike Kitajske, da tam sam pridobiva düše Bogi. Sto čüti takši glas v sebi, naj ga ne zamori. Poslüša naj boži glas i srečen bo!

Sv. Avgüstin je pravo: »Nemirno je naše srce, dokeč ne počivle v tebi, o Gospod!« Istina! To vala za posameznike, pa tüdi za cele narode, ki nemirno blodijo v kmici poganstva. Pomagajmo njim na poti k Bogi!

CERKVENI GLASI

Sveta meša v staroslovenskom jeziki: Dne 12. marca je bila v mariborskoj stolnoj cerkvi sv. meša v staroslovenskom jeziki i po vzhodnom obredi. Sv. mešo je opravo bogoslovni profesor iz Zagreba, ki je prišeo v Ljubljano i v Maribor s pevskim zborom sv. Cirila i Metoda, ki spevlje v grčko-katoličanskoj cerkvi v Zagrebi. Lepi grčki obred, ki je dukši od našega rimskoga, je za nas nekaj nenavadnoga. Krašno spevanje: Gospodi pomiluj (Gospod, smiluj se) nas tak zdigavle k pobožnosti. — Grčki katoličani so tak pravoverni kak mi. Njihovi pradedje so bili pravoslavni, pa so prestopili v katoličansko Cerkev. Majo takše obrede kak pravoslavni, samo ka priznavajo rimskoga papo za svojega poglavara (pravoslavni pa nej). V našoj državi jih je 50.000, majo püšpeka v Zagrebi. Oni so naši pravi bratje, zato pa se njihova sv. meša lejko vrši v našij cerkvaj, ar je ravno tak pravilna kak naša.

Pedesetletnica ljubljanskoga püšpeka. Prezv. g. ljubljanski püšpek so dne 9. marca dopunili 50 let življenja. V te namen so se vršile lepe slovesnosti v Ljubljani. — Dnesden, kda neprijatelji katoličanske vere po celom sveti napadajo püšpeke, moramo katoličani odločno stati na strani püšpekov. Želemo, da bi g. ljubljanski püšpek šče dosta dobroga včinnoli za katoličanstvo na Slovenskom.

Jezuiti v Jugoslaviji. Jugoslovanska jezuitska redovna provinca (pokrajina) je nastala 1919 leta; zdaj ma 77 dühovnikov, okoli 48 klerikov i 67 laikov. So v sledečih varašaj: v Ljubljani, Maribori, Zagrebi, Travnik (kde majo gimnazijo), Sarajevi, Belgradi, Spliti, Dubrovnik i Skoplji. Majo tüdi lastno misijonsko pokrajino v Bengaliji (v Vzhodnoj Indiji). — Ka so jezuiti, kakšega pomena so za katoličansko Cerkev, prečtite bole v Marijinom listi.

Katoličanski tisk v Nemčiji. Nemški katoličani majo 400 dnevnih časopisov. Neštorni od teh majo do 90 jezero naročnikov. Tisk je velesila! Zato pa: Vsaki katoličan podpiraj samo katoličanski tisk (štamp)!

Romanje k Materi božoj na Trsat bo tüdi letos k Risalom. Posebni romarski vlak bo vozo eden iz Ljubljane, eden iz Maribora. Polovično voznino plača vsaki sam. Pravico do polovične voznine i brezplačne vožnje z ladjev po morji na otok Krk bo meo vsaki z našov izkaznicov, ki stane 40 Din. Što se žele romarom pridružiti, naj se taki javi, da

njemi pošlemo podrobna pojasnila zabada. Pišite dopisnico na naslov: Romarski odbor pri »Sveti vojski«, Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) c. 17.

Ravniteo püšpekije. Za lavantinskoga kapitularnoga vikara, to je za ravnitela püšpekije v Maribori je bio izvoljeni presvetli pomozni naslovni püšpek g. dr. Ivan Tomažič.

Posvećenje. Dne 1. aprila je v mariborskoj stolnici 11 bogoslovcov prejelo 2. višji red (diakonati) i eden je dobo mešniško posvećenje. Spominjamo se letošnjih novomešnikov!

Otvoritev svetoga leta. Obhajamo sv. leto v spomin 1900 letnice Kristušove smrti. Sv. oča so 1. aprila slovesno otvorili sv. leto. Pred bazilikov sv. Petra se je zbralo 40.000 ljudi. Papa so vdarili na sveta vrata, ki so inda zazidana. Vrata so se odprla. Zazvonili so zvonovi po celom Rimi, papa so prvi šli skoz sv. dveri, za njimi kardinali i püšpeki. Cerkev se je napunila z ljudmi i sv. oča so blagoslovili vnožino. — Celo slovesnost je prenašao radio po vsem sveti, da smo eti mi tüdi lejko poslušali. Zdaj je sveto leto, zato življenje naše bo naj tüdi sveto!

Za bogoslovce. Društvo katoličanskih žensk je v püšpekiji Freiburg nabralo lani 16.000 mark za podporo bogoslovcov. Vsakši bogoslovec je dobo v dar 100 do 300 mark. — Nasledüvanja vreden zgled dobrodelnosti!

Preganjanje v Mehiki. Vnogo dühovnikov so že pali zaprli i zbili. Patra Lamera, ki je meo večernice v varaši Irapanto, je smekno eden komunist. — Pater Angel Huidobrol iz San Christobrel Ecatepec je bio težko betežen v posteli. Naednok pridere v hišo 16 policajov, ga spravijo v avtomobil i ga odpelajo v vojašnico. — V ednom kraji je pivanoš Julio Vertis delio po hišaj deci igrače i pecivo. Policija ga je zavolo toga prijela. — Sovražnik Kristušov ne mirtüje!

Jugoslovanski zavod. V Rimi je jugoslovanski zavod sv. Hieronima. Njegov rektor (ravniteo) dr. Magjerec je z gojenci dne 8. marca obiskao sv. očo. Papa so se prijazno z njimi razgovarjali i se zanimali za njihove študije. Veseli jih, da nakanijo tüdi katoličani iz Jugoslavije v tom jubilejnom leti obiskati Rim i skazati vernost svetoj stolici.

Papov vzhodni zavod. Tü študirajo dühovniki, ki bodo delovali med vzhodnimi katoličani; to je med tistimi, ki majo pri sv. meši načiši obred kak mi. Nešteri so se iz pravoslavja povrnoli k katoličanskoj Cerkvi. Ti dühovniki bodo delovali za zblüžanje pravoslavnih s katoličanskoj Cerkvijov. Vseh gojencov je v tom zavodi okoli 60, iz Jugoslavije 3.

Romanje v Lurd. Hrvatje bodo romali v Lurd od 10. pa do 21. julija. Sprejmejo tüdi slovenske udeleženice.

Kaznovani zavolo trganja papeževe zastave. Sodišče v Breyu na Angleškem je precej ostro kaznovalo tri mlade ljudi, ki se neke noči v začetku avgusta trgali izobešene papeževe zastave. Mladci so se zagovarjali s pijanostjo, a tu dito jim ni pomagalo.

Zavedni belgijski katoličani. V Bruslju so katoličani prosili občinski svet, naj da njihovim šolam 750 tisoč frankov podpore. Prošnja je bila odbita. Katoličanov to ni potrilo. Začeli so z nabiralno akcijo. V enem tedni so dobili 782.700 frankov — več torej, kakor je znašala zaprosena ter potrebna podpora.

Zveza katoličanov za gledališče. V Parizu imajo katoliški gledališki igraenci društvo »Zveza katoličanov za gledališče«. Zveza šteje 800 članov. V njej najdejo katoliški igraenci pravo zatočišče pred razrvanim pariškim življenjem. Sedaj so ustanovili tüdi dobrodelni odsek, ki skrbi za podporo brezposelnim igralcem.